

The Quad Alliance in Indo-Pacific Security Dynamics: A Theoretical Examination of Threat Perception

Mehrshad Ghafarizadeh¹, Nozar Shafiee^{2*}

¹ PhD Candidate, International Relations, Department of Political Science, Faculty of Economics and Administrative Sciences, University of Isfahan, Isfahan, Iran. Email: m.ghafarizadeh@ase.ut.ac.ir

² Corresponding author: Associate Professor, Faculty of Law & Political Science, University of Tehran, Iran. Email: Nozarshafiee@ut.ac.ir

Article Info

ABSTRACT

Article type:

Research Article

Article history:

Received:

17 August 2025

Revised version

received:

18 October 2025

Accepted:

20 October 2025

Available online:

23 September 2026

Keywords:

Quad Alliance,
Indo-Pacific,
Balance of Threat,
Threat Perception,
China,
United States

Objective:

The strategic rivalry between the United States and China has emerged in recent decades as the central axis of geopolitical developments in the Indo-Pacific region. Within this framework, the Quad Alliance has taken shape—and been revitalized—as an emerging security arrangement among four democratic powers (the United States, Japan, India, and Australia) with the aim of containing China's growing influence and preserving regional balance. The central question of this article is: what factors have contributed to the redefinition of threat perception toward China that led to the revival of the Quad? Drawing on Stephen Walt's Balance of Threat theory, the article rests on the assumption that the members' shared perception of China as a threat—across four dimensions: aggregate power, geographic proximity, offensive capabilities, and offensive intentions—has been the main driver of their strategic convergence. The research method is qualitative and descriptive-analytic, and data have been collected through documentary analysis of official security and defense sources of Quad members, including national strategies, defense white papers, and statistical data. The research findings indicate that the Quad Alliance is less a reaction to China's power per se and it is more a response to a multi-layered perception of threat posed by China, which has fostered the emergence of an informal security cooperation framework in the Indo-Pacific region.

***Cite this article:** Ghafarizadeh, Mehrshad; Shafiee, Nozar (2026) "The Quad Alliance in Indo-Pacific Security Dynamics: A Theoretical Examination of Threat Perception", *Fasl' nāmeḥ-ye siyāsat (Politics Quarterly)* 56, (3): 835-862, DOI: <https://doi.org/10.22059/JPQ.2026.400447-1008409>

© The Author(s).

Publisher: University of Tehran Press.

<https://doi.org/10.22059/JPQ.2026.400447-1008409>

Introduction

The strategic rivalry between the United States and China has become one of the central axes of international relations in the 21st century. This competition has intensified particularly in the Indo-Pacific region, recognized as a focal point of geopolitical and economic developments. In an effort to contain China's growing power, the United States has turned to strengthening bilateral and multilateral alliances. One such alliance is the Quadrilateral Security Dialogue (Quad), comprising the United States, Japan, India, and Australia. It aims to create strategic synergy in the security, economic, and diplomatic domains. Focusing on the Quad's revival in 2017, this paper seeks to answer the question: What variables led to the reemergence of this informal alliance? The main objective of the research is to analyze the role of shared threat perception from China in the formation and consolidation of the Quad, using Stephen Walt's theory of balance of threat. The article endeavors to demonstrate how macro-level factors in the international system—particularly the perceived threat posed by China's rise—have led to strategic convergence among the Quad members.

Methodology

This study adopts a descriptive-analytic method and uses Walt's balance of threat theory as its theoretical framework. The theory focuses on four key variables in analyzing threat perception: aggregate power, geographic proximity, offensive capabilities, and aggressive intentions. To examine these variables, official security and defense documents from the Quad member states (such as the U.S. National Security Strategies, Japan's Defense White Papers, Australia's defense documents, and India's Ministry of Defense annual reports) have been analyzed across two key timeframes: 2007 and 2017. These timeframes correspond with the initial formation and subsequent revival of the Quad. Economic and military data—including GDP and military expenditures—have been extracted from reliable sources such as the International Monetary Fund (IMF) and the Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) to facilitate a quantitative and qualitative assessment of aggregate power and offensive capabilities.

Results and Discussion

The research findings indicate that a shared perception of threat from China has been the primary driver behind the Quad's revival. Based on the balance of threat theory, the variables such as aggregate power, geographic proximity, offensive capabilities, and aggressive intentions of China have directly contributed to the alliance's formation. In terms of aggregate power, China's economic and military growth—particularly the increase in its GDP from one-quarter of Japan's in 2007 to nearly 80% of the U.S. economy by 2024, and the rise in its military spending from one-tenth to one-third of the Quad's total—highlight an escalating threat. Geographic proximity, especially for Japan and India due to territorial disputes (such as the Senkaku Islands and the Himalayan borders) and their closeness to Taiwan, has further reinforced the threat perception. China's offensive capabilities, including

land reclamation in the Spratly Islands and the establishment of an Air Defense Identification Zone in the East China Sea, have heightened security concerns. Furthermore, China's aggressive intentions—described in official documents of Quad members as assertive and inconsistent with international norms—have led to strategic alignment. Document analysis shows that the initial optimism of 2007 gradually gave way to growing concerns by 2017.

Conclusion

The revival of the Quad is a response to geopolitical developments in the Indo-Pacific and the perceived threat from China's rise. This informal alliance has been formed to balance China's expanding influence through coordinated security, diplomatic, and economic efforts. While the Quad is unlikely to evolve into an "Asian NATO," it serves as a flexible network that plays a significant role in maintaining regional stability and containing China. The future of the alliance depends on the trajectory of U.S.-China relations and regional geopolitical dynamics, but at present, the Quad reflects the shared resolve of its members to address challenges posed by China.

اتحاد کواد در معادلات امنیتی ایندو-پاسیفیک؛ تحلیلی نظری بر ادراک تهدید

مهرشاد غفاری زاده^۱، نوذر شفیعی^۲

^۱ دانشجوی دکتری روابط بین الملل، گروه علوم سیاسی، دانشکده اقتصاد و علوم اداری، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران.

رایانامه: m.ghafarizadeh@ase.ut.ac.ir

^۲ نویسنده مسئول: دانشیار دانشکده حقوق و علوم سیاسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

رایانامه: Nozarshafiee@ut.ac.ir

اطلاعات مقاله چکیده

نوع مقاله:	رقابت استراتژیک میان ایالات متحده و چین در دهه‌های اخیر به محور اصلی تحولات ژئوپلیتیکی در منطقه ایندو-پاسیفیک تبدیل شده است. در این چارچوب، اتحاد کواد به عنوان چارچوب نوظهور امنیتی میان چهار قدرت دموکراتیک (آمریکا، ژاپن، هند و استرالیا) با هدف مهار نفوذ فزاینده چین و حفظ توازن منطقه‌ای شکل گرفته و احیا شده است. سؤال اصلی مقاله این است که چه عواملی در بازتعریف ادراک تهدید از چین نقش داشته‌اند که به احیای اتحاد کواد انجامیده است؟ مقاله با تکیه بر نظریه موازنه تهدید استفن والت، بر این فرض استوار است که درک مشترک کشورهای عضو کواد از تهدید چین در چهار بُعد قدرت کل، مجاورت جغرافیایی، توان تهاجمی و نیات تهاجمی، عامل اصلی همگرایی راهبردی این کشورها بوده است. روش تحقیق مقاله کیفی و به صورت توصیفی-تحلیلی است و برای گردآوری داده‌ها از تحلیل اسنادی منابع رسمی امنیتی و دفاعی کشورهای عضو کواد شامل استراتژی‌های ملی، گزارش‌های دفاعی و داده‌های آماری بهره گرفته شده است. یافته‌ها نشان می‌دهد که اتحاد کواد بیش از آنکه واکنشی به قدرت صرف چین باشد، پاسخی به ادراک تهدید چندلایه‌ای از سوی این کشور است که موجب شکل‌گیری ساختار همکاری امنیتی غیررسمی در منطقه ایندو-پاسیفیک شده است. در نهایت، آینده این اتحاد به روند رقابت راهبردی میان آمریکا و چین در منطقه وابسته خواهد بود.
تاریخ دریافت:	۱۴۰۴/۰۵/۲۶
تاریخ بازنگری:	۱۴۰۴/۰۷/۲۶
تاریخ پذیرش:	۱۴۰۴/۰۷/۲۸
تاریخ انتشار:	۱۴۰۵/۰۷/۰۱
کلیدواژه‌ها:	اتحاد کواد، ایندو-پاسیفیک، موازنه تهدید، ادراک تهدید، چین، ایالات متحده.

* استناد: غفاری زاده، مهرشاد؛ شفیعی، نوذر (۱۴۰۵). اتحاد کواد در معادلات امنیتی ایندو-پاسیفیک؛ تحلیلی نظری بر ادراک

تهدید، فصلنامه سیاست، ۵۶ (۳)، ۸۳۵-۸۶۲

<http://doi.org/10.22059/JPQ.2026.400447-1008409>

© نویسندگان.

ناشر: انتشارات دانشگاه تهران.

مقدمه

در دهه اخیر، نظام بین‌الملل شاهد بازگشت رقابت قدرت‌های بزرگ و شکل‌گیری نظمی ژئوپلیتیکی نوین بوده است؛ نظمی که در آن رقابت راهبردی میان ایالات متحده و چین به یکی از کانونی‌ترین محورهای تحولات ژئوپلیتیکی و امنیتی جهانی تبدیل شده است. این رقابت، صرفاً به مناسبات دوجانبه واشنگتن و پکن محدود نمانده و تأثیرات گسترده‌ای بر سیاست خارجی و راهبردهای امنیتی سایر قدرت‌های منطقه‌ای و فرامنطقه‌ای، به‌ویژه در منطقه ژئواستراتژیک ایندو-پاسیفیک، بر جای گذاشته است. منطقه ایندو-پاسیفیک طی سال‌های اخیر به عرصه‌ای برای بازآرایی اتحادها و شکل‌گیری ترتیبات امنیتی جدید در قرن بیست‌ویکم بدل شده است. در این فضا، اتحادهای دوجانبه و چندجانبه به ابزاری کلیدی برای بازتعریف نقش قدرت‌ها و مدیریت تهدیدات امنیتی نوظهور تبدیل شده‌اند. ایالات متحده نیز با بهره‌گیری از شبکه‌ای نهادینه‌شده از اتحادهای راهبردی در این منطقه، از مزیت ساختاری شایان توجهی برخوردار است که به آن امکان می‌دهد در برابر چالش‌های فزاینده ناشی از قدرت‌یابی چین، جایگاه هژمونیک خود را حفظ کند. یکی از بارزترین مصادیق این بازآرایی اتحادها، احیای گفت‌وگوی امنیتی چهارجانبه است؛ چارچوبی که نخستین بار در سال ۲۰۰۷ با مشارکت چهار کشور آمریکا، ژاپن، استرالیا و هند شکل گرفت، اما به دلیل نبود انسجام راهبردی و فقدان تهدید مشترک تا سال‌ها در وضعیت تعلیق باقی ماند. با این حال، از سال ۲۰۱۷، کواد بار دیگر با اهدافی مشخص‌تر و انسجامی بیشتر احیا شد و به تدریج به سازوکار نوظهور برای همکاری‌های راهبردی چندوجهی در منطقه تبدیل شد. این تحول، بازتاب‌دهنده تغییرات بنیادین در محیط امنیتی ایندو-پاسیفیک و درک نوینی از تهدیدات مشترک در میان کشورهای عضو کواد است.

مقاله پیش‌رو با بهره‌گیری از نظریه موازنه تهدید استفن والت، به دنبال تحلیل متغیرهایی است که در احیای اتحاد کواد نقش‌آفرین بوده‌اند. فرضیه تحقیق آن است که ادراک مشترک اعضای کواد از تهدید فزاینده ناشی از ظهور چین به عنوان یک قدرت نوظهور با جاه‌طلبی‌های منطقه‌ای و جهانی، محرک اصلی شکل‌گیری و تقویت این اتحاد بوده است. بر اساس چارچوب نظری مورد استفاده، این ادراک اغلب بر پایه متغیرهایی همچون قدرت کل، نزدیکی جغرافیایی، توان تهاجمی و نیت تهاجمی شکل گرفته است. در راستای بررسی این فرضیه، مقاله بر تحلیل تطبیقی دو بازه زمانی کلیدی تمرکز دارد: نخست، سال ۲۰۰۷ به عنوان مقطع شکل‌گیری اولیه اتحاد کواد؛ و دوم، سال ۲۰۱۷ که این ابتکار امنیتی بار دیگر احیا شد. در هر یک از این دو مقطع، یک سند رسمی امنیتی از سوی هر یک از کشورهای عضو کواد انتخاب و تحلیل محتوایی شده است تا درک اعضا از تهدید چین و روند همگرایی امنیتی آنها تبیین شود.

۱. روش پژوهش

روش پژوهش این مقاله به صورت کیفی و در چارچوب رویکرد توصیفی-تحلیلی طراحی شده است. چارچوب نظری آن بر نظریه موازنه تهدید استغن والت استوار است که چهار متغیر قدرت کل، مجاورت جغرافیایی، قدرت تهاجمی و نیت تهاجمی را برای تحلیل ادراک تهدید در نظر می‌گیرد. داده‌های اصلی از طریق تحلیل اسنادی استخراج شده و شامل بررسی اسناد امنیتی و دفاعی رسمی کشورهای عضو کواد (از جمله استراتژی‌های امنیت ملی آمریکا، گزارش‌های دفاعی ژاپن، اسناد دفاعی استرالیا و گزارش‌های سالانل وزارت دفاع هند) است. برای تقویت تحلیل، دو بازه زمانی کلیدی ۲۰۰۷ (شکل‌گیری اولیه کواد) و ۲۰۱۷ (احیای کواد) انتخاب شده‌اند. داده‌های اقتصادی و نظامی (تولید ناخالص داخلی و هزینه‌های نظامی) نیز از منابع معتبر بین‌المللی مانند صندوق بین‌المللی پول (IMF) و مؤسسه صلح استکهلم (SIPRI) گردآوری شده‌اند. ترکیب تحلیل کیفی اسناد و داده‌های کمی اقتصادی-نظامی امکان ارزیابی جامع متغیرهای نظریه والت و بازتاب آنها در شکل‌گیری ادراک تهدید مشترک اعضای کواد را فراهم کرده است.

۲. پیشینه پژوهش

در دهه‌های اخیر، ادبیات پژوهشی مرتبط با رقابت ایالات متحده و چین در منطقه ایندو-پاسیفیک و نقش اتحادهای نوظهور در این رقابت، گسترش چشم‌گیری یافته است. بخش زیادی از این تحقیقات به بررسی شکل‌گیری، تحول و عملکرد اتحاد کواد به‌مثابه یکی از ابزارهای راهبردی ایالات متحده و متحدانش برای مهار چین اختصاص یافته است. چا در مقاله‌ای با عنوان «نقش قدرت: ریشه‌های سیستم اتحاد ایالات متحده در آسیا» به بررسی منشأ تاریخی اتحادهای امنیتی ایالات متحده با کشورهای شرق آسیا همچون ژاپن، کره جنوبی و فیلیپین می‌پردازد. او استدلال می‌کند که اگرچه این اتحادها در دوران پس از جنگ جهانی دوم به‌عنوان سنگری برای منافع امنیتی واشنگتن عمل می‌کردند، در دهه‌های اخیر با فشارهای ناشی از ظهور نهادهای منطقه‌ای جدید به رهبری چین، با چالش‌های ساختاری مواجه شده‌اند (Cha, 2018). مدکالف در کتاب *امپراتوری/ایندو-پاسیفیک: چین، ایالات متحده و رقابت برای منطقه محوری جهان*، با نگاهی تحلیلی به روابط چندوجهی آمریکا و چین، تحولات تاریخی و چشم‌انداز آینده نظم منطقه‌ای را بررسی می‌کند. وی در این اثر، ایندو-پاسیفیک را به‌عنوان صحنه اصلی رقابت ژئوپلیتیکی قرن بیست‌ویکم معرفی می‌کند و در بخش پایانی، پیشنهادهایی را برای مقابله راهبردی با چین ارائه می‌دهد (Medcalf, 2020). ژانگ‌مینگ و وی‌آی در گزارش «کواد آماده است به‌زودی ضد چین شود» منتشرشده در مؤسسه رند، بر این نکته تأکید دارند که اتحاد کواد،

در قالب گفت‌وگوی امنیتی چهارجانبه میان ایالات متحده، ژاپن، استرالیا و هند، از ارکان اصلی راهبرد ایندو-پاسیفیک دولت ترامپ بوده است. به باور آنان، کواد نماد عزم مشترک این چهار کشور برای مقابله با نفوذ فزاینده چین در منطقه است و روند حرکت آن به‌سوی چارچوبی ضدچینی آشکار، شتاب گرفته است (Zhongming & Wei, 2020). پژوهشگران در مقاله‌ای با عنوان «چشم‌انداز نظم در ایندو-پاسیفیک: تقویت همکاری امنیتی مبتنی بر اتحاد»، بر نقش سازوکارهای چندجانبه و اتحادمحور در پاسخ به چالش‌های فزاینده ناشی از ظهور چین تمرکز می‌کند. او با تحلیل واکنش دولت‌های منطقه به تضعیف نظم مبتنی بر قواعد موجود، تلاش‌های آنها برای بازتعریف منافع مشترک و تقویت همکاری‌های امنیتی را برجسته می‌سازد (Przystup, 2021).

با وجود ارزش پژوهش‌های پیشین، بیشتر آنها یا رویکردی توصیفی، تاریخی و ژئوپلیتیکی دارند یا صرفاً به بررسی تحولات سیاست خارجی قدرت‌های بزرگ پرداخته‌اند. نوآوری اصلی مقاله حاضر در بهره‌گیری از نظریه موازنه تهدید استفن والت برای تحلیل علی شکل‌گیری و احیای اتحاد کواد است؛ رویکردی که تاکنون در ادبیات فارسی به‌صورت مستقل و نظام‌مند به آن پرداخته نشده است. این مقاله با اتخاذ دیدگاهی نظری-ساختاری، تلاش می‌کند کواد را نه صرفاً به‌عنوان یک ابتکار سیاسی، بلکه به‌مثابه پاسخ به ادراک تهدید چندبعدی ناشی از چین تبیین و تحلیل کند.

۳. چارچوب نظری: موازنه تهدید

بررسی علل و انگیزه‌های شکل‌گیری اتحادها از مباحث کلیدی در نظریه‌های روابط بین‌الملل است. مکتب رئالیسم، به‌ویژه شاخه‌های نواقع‌گرایی و رئالیسم تدافعی، تلاش کرده‌اند از طریق مدل‌های مختلفی همچون «موازنه قدرت» (والتز)، «موازنه تهدید» (والت) و «موازنه منافع» (شوئلر)، شکل‌گیری اتحادها را تبیین کنند. در میان این نظریه‌ها، چارچوب «موازنه تهدید» استفن والت (۱۹۸۷) با اصلاح دیدگاه کلاسیک موازنه قدرت، استدلال می‌کند که دولت‌ها نه صرفاً در برابر قدرتمندترین کشور، بلکه در برابر تهدیدات درک‌شده اقدام به تشکیل اتحاد می‌کنند. از این منظر، ادراک تهدید که تابعی از چندین متغیر است، عامل اصلی جهت‌گیری‌های اتحادمحور در نظام بین‌الملل به‌شمار می‌رود. والت چهار متغیر کلیدی را در شکل‌گیری ادراک تهدید مؤثر می‌داند: نخست، قدرت کل شامل ظرفیت‌های اقتصادی، نظامی، جمعیتی و فناورانه. قدرت بیشتر، ظرفیت بالقوه تهدید را افزایش می‌دهد (Walt, 1987: 22)؛ دوم، مجاورت جغرافیایی است. هرچه فاصله جغرافیایی میان کشورها کمتر باشد، سطح تهدید درک‌شده بالاتر خواهد بود (Walt, 1987: 23-24)؛ سوم توان تهاجمی به معنای قابلیت اجرای عملیات نظامی مؤثر علیه

دیگر کشورها با هزینه‌ای قابل قبول است. این مؤلفه می‌تواند مستقل از قدرت صرف در نظر گرفته شود (Walt, 1987: 25) و چهارم، نیت تهاجمی که به درک ذهنی دولت‌ها از اهداف و تمایلات خصمانه طرف مقابل اشاره دارد. کشورهایی که رفتار یا گفتار تهاجمی دارند، بیشتر به عنوان تهدید تلقی می‌شوند (Walt, 1987: 25-26).

بر این اساس، در نظریه موازنه تهدید، قدرت صرف کافی نیست؛ بلکه تهدید واقعی زمانی شکل می‌گیرد که نیت، ظرفیت و نزدیکی جغرافیایی نیز درک شوند. والت تصریح می‌کند که تشخیص اینکه کدامیک از این عوامل اهمیت بیشتری دارد، بسته به موقعیت خاص متفاوت است، از این رو باید این متغیرها به صورت یکپارچه تحلیل شوند (Walt, 1987: 26). علاوه بر آن، والت تعریف گسترده‌ای از اتحاد ارائه می‌دهد و آن را نوعی همکاری امنیتی رسمی یا غیررسمی میان دولت‌ها می‌داند که مبتنی بر انتظارات متقابل برای حمایت در برابر تهدید مشترک است (Walt, 1997: 157-158). او معتقد است در دنیای امروز، اتحادها لزوماً در قالب پیمان‌های رسمی شکل نمی‌گیرند، بلکه گاه در قالب ترتیبات غیررسمی، انعطاف‌پذیر و بدون تعهدات الزام‌آور نیز می‌توانند کارکرد امنیتی ایفا کنند.

در پرتو این چارچوب نظری، اتحاد کواد را می‌توان مصداقی از اتحاد غیررسمی دانست که در واکنش به ادراک مشترک تهدید از سوی چین شکل گرفته است؛ به‌ویژه آنکه اعضای کواد، چین را نه صرفاً از منظر قدرت، بلکه به دلیل نزدیکی جغرافیایی، ظرفیت‌های تهاجمی و نیت خصمانه در سیاست منطقه‌ای، تهدیدی امنیتی قلمداد می‌کنند. از همین رو، کواد نوعی اتحاد امنیتی سیال و انعطاف‌پذیر تلقی می‌شود که با وجود فقدان معاهده رسمی، کارکرد بازدارندگی و توازن‌سازی را برای اعضای خود ایفا می‌کند (Wilkins, 2012: 54).

۴. شبکه اتحاد آمریکا در منطقه هندو-پاسیفیک

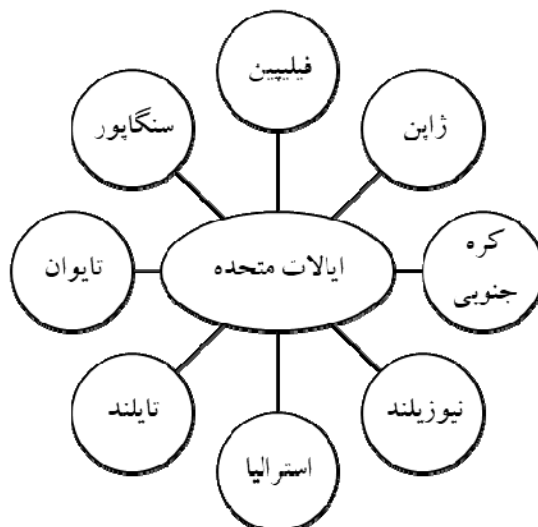
سیستم اتحاد، از بادوام‌ترین عناصر سیاست خارجی ایالات متحده طی هفتاد سال گذشته بوده است. این کشور از اتحادها برای مهار رقبا، کنترل متحدان و ابزاری مؤثر برای حفظ هژمونی جهانی خود استفاده کرده است. واشنگتن، این سیستم را از طریق اتحادهای چندجانبه مانند پیمان آتلانتیک شمالی (ناتو) در اروپا و شبکه‌ای از اتحادهای دوجانبه در منطقه آسیا-اقیانوسیه^۱ اعمال کرده است (Markowski & Wylie, 2019: 127-128). سیستم اتحادمحور «چرخ و دنده»^۲ یا سانفرانسیسکو که نتیجه جنگ سرد است شبکه‌ای از اتحادهای دوجانبه بین آمریکا و دولت‌های مختلف منطقه آسیا-پاسیفیک بود که با هدف تثبیت نفوذ آمریکا در شرق آسیا شکل

1. Asia-Pacific

2. Hubs-and-spokes

گرفت. در این سیستم، آمریکا به عنوان چرخ یا مرکز عمل می کند و کشورهای دیگر به عنوان پره/دنده یا شاخه ها به حساب می آیند (Kратиuk, 2023: 255).

شکل ۱. اتحادهای چرخ و دنده آمریکا در منطقه آسیا-پاسیفیک

Source: (Heldman, 2024: 1-2)

اگرچه مهار گسترش کمونیسم و نفوذ شوروی هدف اصلی امنیتی آمریکا به شمار می رفت، ایالات متحده به متحدان ضدکمونیست خود در آسیا که بسیاری از آنها حکومت های نظامی دیکتاتوری بودند بدبین بود، زیرا بیم آن داشت که این کشورها آمریکا را درگیر درگیری های منطقه ای کنند که تمایلی به شرکت در آنها نداشت. از این رو، آمریکا به جای ایجاد ساختاری امنیتی چندجانبه در سطح منطقه ای شبیه به ناتو، مجموعه ای از پیمان های امنیتی دوجانبه و نامتقارن را طراحی کرد تا بتواند حداکثر میزان کنترل سیاسی و اقتصادی را بر متحدان ضدکمونیست در آسیا اعمال کند. این سیستم در طول جنگ سرد به متحدان واشنگتن اجازه داد تا با پیوستن به بازار جهانی تحت رهبری این کشور، تولید ناخالص داخلی خود را به طور شایان توجهی افزایش دهند و در عین حال از ثبات و امنیت ایجادشده در منطقه برخوردار شوند (Cha, 2018: 158-159).

پس از پایان جنگ سرد نیز، راهبرد ایالات متحده در قبال منطقه آسیا-اقیانوسیه بر حفظ ساختار اتحادهای دوجانبه این کشور متمرکز بود. در این زمینه وزارت دفاع آمریکا در گزارش خود به کنگره در سال ۱۹۹۲ با عنوان «چارچوب استراتژیک برای حاشیه آسیا-اقیانوسیه»

ساختار اتحادهای آسیایی را به عنوان «شاید مهم‌ترین دستاورد ملت از پایان جنگ جهانی دوم» برمی‌شمارد و تأکید می‌کند که «سیستم اتحادها سبب شکل‌گیری یک منطقه صلح مرفه، اغلب دموکراتیک و بازارمحور شده است» (US Department of Defense, 1992: 6-9). این دیدگاه، در بیشتر دوران پس از جنگ سرد بدون جهت‌گیری نسبت به دولت خاصی در منطقه آسیا-پاسیفیک باقی ماند.

تنها در دوره جورج بوش پسر و از سال ۲۰۰۱ بود که ایالات متحده می‌خواست استراتژی امنیت ملی خود را به سمت مدیریت روابط قدرت‌های بزرگ هدایت کند که با حملات تروریستی ۱۱ سپتامبر، تمرکز این استراتژی‌ها به غرب آسیا تغییر یافت. جایی که در عمل تا سال ۲۰۰۸ در آنجا باقی ماند. درحالی‌که سیستم دوجانبه اتحادمحور پس از جنگ سرد همچنان در منطقه آسیا-پاسیفیک تداوم داشت با ظهور اقتصادی چین در دهه اول قرن بیست و یکم، نفوذ و قدرت ایالات متحده به‌طور چشمگیری برای اولین بار از سال ۱۹۴۵ در منطقه آسیا-پاسیفیک به چالش کشیده شد (Vasudewa, 2020: 31). زمانی که باراک اوباما در سال ۲۰۰۹ به قدرت رسید، دولت او انتظار داشت که واشنگتن بتواند با پکن در مورد چگونگی مواجهه با بحران‌های مالی جهانی و دیگر مسائل منطقه‌ای همکاری داشته باشد. اوباما خواهان روابط پایدارتر و همکاری جویانه‌تری با چین بر اساس «تعامل و اطمینان‌بخشی»^۱ بود. با این حال، سیاست تعامل دولت او تداوم نداشت و در سال‌های ۲۰۱۰-۲۰۱۱ با سیاست جدید «چرخش به آسیا»^۲ جایگزین شد تا در برابر ظهور و نفوذ چین در منطقه آسیا-اقیانوسیه توازن برقرار کند (Vasudewa, 2020: 31-32). این چرخش منعکس‌کننده تصمیم استراتژیک واشنگتن برای ایفای نقش بزرگ‌تر در شکل‌دهی به نظم منطقه‌ای آسیا-پاسیفیک در آینده بود.

این تحولات سبب شد تا در رویکردهای امنیتی آمریکا نسبت به چین تجدیدنظر شود. از این‌رو در دولت اول ترامپ، به‌صراحت در استراتژی امنیت ملی ۲۰۱۷ به بازگشت رقابت قدرت‌های بزرگ اشاره شده است و چین رقیب راهبردی است که ایالات متحده را از نظر قدرت و منافع به چالش می‌کشد و تلاش می‌کند رفاه و امنیت آن را از بین ببرد؛ در استراتژی دفاع ملی ۲۰۱۸ نیز پکن به‌عنوان رقیب استراتژیک اصلی معرفی شده است که در پی «هژمونی منطقه‌ای در ایندو-پاسیفیک در کوتاه‌مدت و کنار زدن ایالات متحده برای دستیابی به برتری جهانی در آینده» است (Department of Defense, 2018: 1-2).

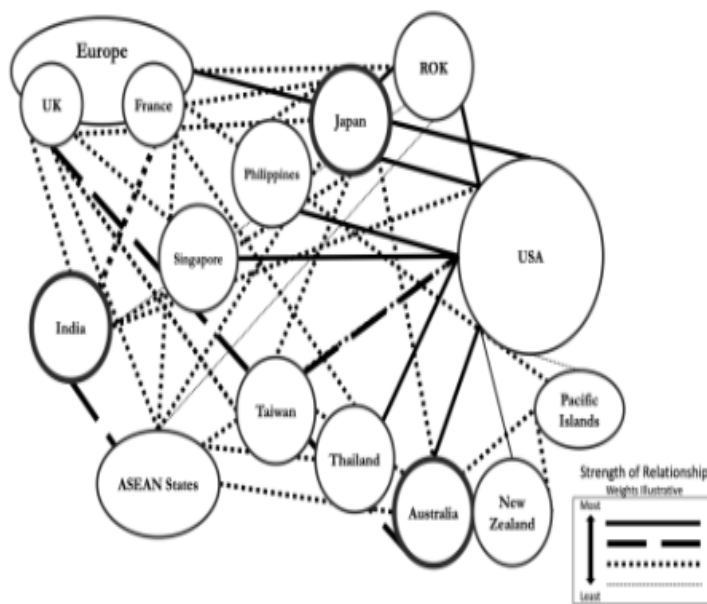
استراتژی دفاع ملی ۲۰۲۲ دولت بایدن نیز، چین را به‌عنوان محور اصلی تهدیدات راهبردی شناسایی کرده است و بر اولویت‌بندی چالش‌های ناشی از نفوذ چین در منطقه ایندو-پاسیفیک،

1. Engagement and reassurance

2. Pivot to Asia

نسبت به همکاری با متحدان ناتو برای مقابله با تهدیدات روسیه در شرق اروپا تأکید دارد. این سند راهبردی، تداوم تلاش‌های دولت بایدن برای تقویت پیوندهای راهبردی با کشورهای هند، استرالیا و ژاپن را به‌منظور مهار گسترش نفوذ چین در منطقهٔ ایندو-پاسیفیک نشان می‌دهد. همچنین گزارش استراتژی ایندو-پاسیفیک ۲۰۲۲ تصریح می‌کند که اتحادها و مشارکتهای چندجانبه، ستون اصلی این راهبرد را تشکیل می‌دهند و مزیتی راهبردی و نامتقارن ایجاد می‌کنند که هیچ رقیب یا دشمن ژئوپلیتیکی قادر به رقابت با آن نیست. در این زمینه آمریکا به‌منظور حفظ و ارتقای این سرمایهٔ راهبردی، در حال بازآرایی ساختار سنتی اتحادهای خود که در دوران جنگ سرد به‌صورت مدل چرخ‌ودنده طراحی شده بود، به یک شبکهٔ انعطاف‌پذیرتر و سازگارتر با الزامات نوین است. این شبکه‌سازی جدید، ظرفیت بالاتری برای پاسخگویی به تهدیدات و چالش‌های نوظهور مطرح‌شده در چارچوب استراتژی ایندو-پاسیفیک و استراتژی ایندو-پاسیفیک آزاد و باز فراهم می‌آورد (US Department of Defense, 2019: 21).

شکل ۲. اتحادهای شبکه‌ای آمریکا در منطقهٔ ایندو-پاسیفیک

Source: (Heldman, 2024: 2-3)

در مجموع، اگرچه ایالات متحده در دوران جنگ سرد با اتخاذ الگوی اتحادهای دوجانبه در آسیا به تثبیت نظم امنیتی منطقه‌ای پرداخت، تحولات ژئوپلیتیکی قرن بیست و یکم موجب کاهش کارآمدی این مدل سنتی شده است. در پاسخ به این تغییرات، واشنگتن طی یک دهه اخیر به‌سوی معماری امنیتی شبکه‌ای و چندلایه حرکت کرده است که با واقعیت‌های نوظهور همخوانی بیشتری دارد. در این چارچوب، استراتژی‌های امنیتی دولت‌های ترامپ و بایدن، با تمرکز بر مهار چین، گسترش همکاری‌های چندجانبه و تقابل با ابتکار «کمربند-راه»، پایه‌های نظم جدید مدنظر ایالات متحده را شکل داده‌اند. «استراتژی ایندو-پاسیفیک آزاد و باز» در قلب این سیاست‌ها قرار دارد و اتحاد کواد، به‌منزله یکی از سازوکارهای کلیدی اجرای آن، نقش محوری در بازتعریف توازن قدرت در منطقه ایفا می‌کند.

۵. شکل‌گیری و تکامل کواد

کواد نخستین بار در پی سونامی اقیانوس هند در سال ۲۰۰۴ و با هدف هماهنگی کمک‌های بشردوستانه و عملیات امدادسانی شکل گرفت؛ در آن زمان، ایده کواد از حمایت قوی مقام‌های آمریکایی برخوردار بود، زیرا آنها به‌دلیل تلاش‌های بشردوستانه این گروه، پیامدهای ژئواستراتژیک آن را درک می‌کردند. هرچند مأموریت امدادی کواد در سال ۲۰۰۵ پایان یافت، اما چهار کشور ایده تشکیل و نهادینه کردن یک چارچوب همکاری امنیتی را بررسی کردند که ژاپن مدافع اصلی آن بود (Satake & Hemmings, 2018: 827). از این‌رو، در اواخر سال ۲۰۰۷، شینزو آبه در راستای تقویت امنیت دریایی در منطقه‌ای که آن را «تلاقی دو دریا»^۱ می‌نامید و همچنین با هدف تسهیل همکاری میان چهار کشور دموکراتیک در مواجهه با نفوذ فزاینده چین، ابتکار عمل را به دست گرفت. نخستین نشست رسمی اعضای کواد در حاشیه مجمع منطقه‌ای آسه‌آن در سال ۲۰۰۷ برگزار شد و چهار کشور به‌همراه سنگاپور، رزمایش‌های دریایی مشترکی را در خلیج بنگال برگزار کردند. با این حال، مدت کوتاهی پس از آن، به‌دلیل نارضایتی و اعتراض رسمی پکن به اهداف و جهت‌گیری کواد و همچنین به‌واسطه اختلاف منافع و ملاحظات سیاسی میان اعضا -به‌ویژه پس از آنکه دولت استرالیا به رهبری کوین‌راد^۲ از کواد کناره‌گیری کرد- این همکاری از هم فرو پاشید (Harold et al., 2020: 9-10).

آبه پس از تصدی دوباره سمت نخست‌وزیری ژاپن در سال ۲۰۱۲، بار دیگر کواد و نیز ایده خود را در مقاله‌ای با عنوان «لوزی امنیتی دموکراتیک آسیا»^۳ مطرح کرد. وی در این مقاله، نگرانی ژاپن از اقدامات چین در دریای چین جنوبی و شرقی را ابراز و تأکید کرده بود که «صلح،

1. Confluence of the Two Seas

2. Kevin Rudd

3. Asia's Democratic Security Diamond

ثبات و آزادی ناوبری در اقیانوس آرام، جدایی‌ناپذیر از صلح، ثبات و آزادی ناوبری در اقیانوس هند است» (Abe, 2012: 1-2). آبه استدلال کرده بود که استرالیا، هند، ژاپن و ایالت هاوایی آمریکا باید با تشکیل ساختار لوزی‌شکل، راهبردی مشترک برای حفاظت از منافع دریایی از اقیانوس هند تا غرب اقیانوس آرام تدوین کنند. در نتیجه، او در سال ۲۰۱۴ روابط دوجانبه دفاعی و امنیتی ژاپن با استرالیا و هند را با ارتقای آنها به سطح شراکت ویژه راهبردی (در سطح جهانی)^۱ تقویت کرد. همچنین آبه گفت‌وگوی سه‌جانبه راهبردی با ایالات متحده و استرالیا را که از سال ۲۰۰۹ در سطح وزرای امور خارجه برگزار نشده بود، احیا و در سال ۲۰۱۵ نشست مقام‌های عالی‌رتبه ژاپن-استرالیا-هند را راه‌اندازی کرد (Abe, 2016: 3-4).

از همین رو، در سال ۲۰۱۶ یک سال پیش از به قدرت رسیدن ترامپ، آبه، راهبرد «ایندو-پاسیفیک آزاد و باز»^۲ را مطرح کرد. او در جریان سخنرانی خود در ششمین کنفرانس بین‌المللی توسعه آفریقا در نایروبی پایتخت کنیا تأکید کرده بود که «ژاپن وظیفه دارد تلاقی اقیانوس‌های هند و آرام و همچنین آسیا و آفریقا را به منطقه‌ای بدل کند که در آن آزادی، حاکمیت قانون و اقتصاد بازار به‌عنوان ارزش‌های بنیادین مورداحترام قرار گیرند؛ منطقه‌ای که عاری از هرگونه زورگویی و اجبار باشد و مسیر شکوفایی را طی کند» (Ministry of Foreign Affairs of Japan, 2016). با روی کار آمدن ترامپ در سال ۲۰۱۷، کواد به‌طور رسمی احیا شد. دولت ترامپ این چارچوب را به‌عنوان ابزار اصلی راهبرد جدید خود تحت عنوان منطقه‌ایندو-پاسیفیک آزاد و باز در قالب راهبرد امنیت ملی منتشرشده در سال ۲۰۱۷ تأیید کرد و به یکی از محورهای اصلی سیاست منطقه‌ای ایالات متحده در برابر قدرت‌یابی فزاینده چین تبدیل کرد (US National Security Council, 2017: 46). در واقع، پس از ورود ترامپ به کاخ سفید، دولت آبه موفق شد واشنگتن را متقاعد کند تا مفهوم «ایندو-پاسیفیک آزاد و باز» ژاپن را به‌عنوان چارچوبی راهبردی برای متحد ساختن شرکای همفکر، حفاظت از ارزش‌ها و منافع آمریکا و مقابله با نفوذ روزافزون چین بپذیرد. در همین زمینه مقامات ژاپن، آمریکا، هند و استرالیا در حاشیه سی‌ویکمین نشست آسه‌آن در مانیل، پس از یک دهه وقفه کواد را از سر گرفتند (Smith, 2018: 211-212). با روی کار آمدن جو بایدن در سال ۲۰۲۱، سطح نشست‌های کواد به اجلاس رهبران ارتقا یافت و در همان سال، یک نشست مجازی و یک نشست حضوری برگزار شد. دولت بایدن تلاش کرد با ارتقای سطح تعاملات به سطح رهبران، برگزاری منظم نشست‌های وزارتی و تشکیل شش‌گروه کاری تخصصی برای تسهیل همکاری عملی در حوزه‌های مورد علاقه مشترک کواد را به یک اتحاد غیررسمی و برجسته تبدیل کند (White House, 2022a).

1. Special strategic partnership

2. Free and open Indo-Pacific strategy

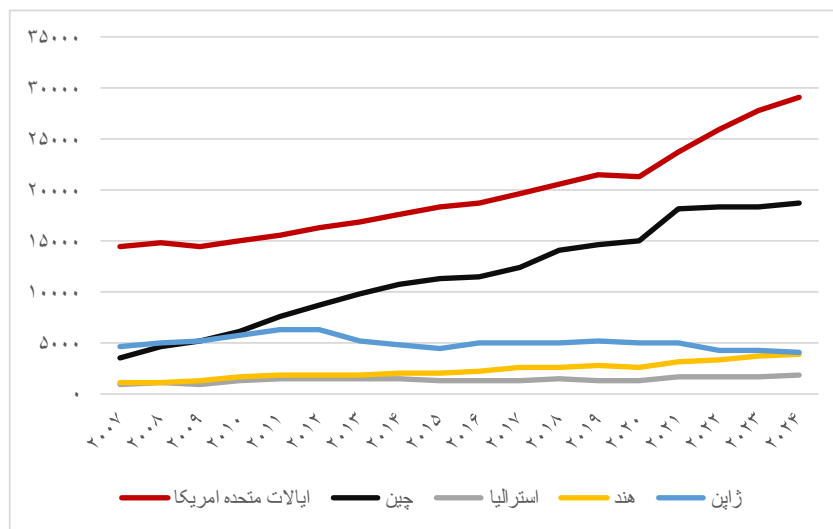
۶. متغیرهای باز صورت‌بندی کواد

همان‌طور که توضیح داده شد از سال ۲۰۰۷ که ابتکار کواد برای نخستین بار مطرح شد تا سال ۲۰۱۷ که این قالب همکاری به‌طور رسمی احیا شد، تحولات مهمی در نظام بین‌الملل و به‌ویژه در محیط ژئوپلیتیکی منطقهٔ ایندو-پاسیفیک رخ داده است. با در نظر گرفتن چهار متغیر اصلی نظریهٔ والت، تلاش می‌شود تا با بهره‌گیری از محتوای اسناد رسمی امنیتی چهار کشور عضو کواد، هر یک از این چهار متغیر جداگانه بررسی شود تا نشان داده شود چگونه آنها در شکل‌گیری و تقویت ادراک تهدید مشترک نسبت به چین در میان اعضای کواد نقش ایفا کرده‌اند.

۱.۶. قدرت کل

قدرت کل یک کشور به عواملی همچون جمعیت، صنعت، اقتصاد و سایر منابع آن بستگی دارد و می‌توان آن را به دو شیوهٔ کمی و کیفی ارزیابی کرد. در این زمینه برای سنجش قدرت به‌صورت کمی، اطلاعاتی دربارهٔ اندازهٔ اقتصاد و هزینه‌های نظامی چین در مقایسه با چهار عضو کواد ارائه می‌شود تا روشن شود توازن قدرت میان این کشور و هر یک از اعضای کواد چگونه است. با توجه به اهمیت روندهای تاریخی در این مقایسه، داده‌هایی از سال ۲۰۰۷ بررسی می‌شوند.

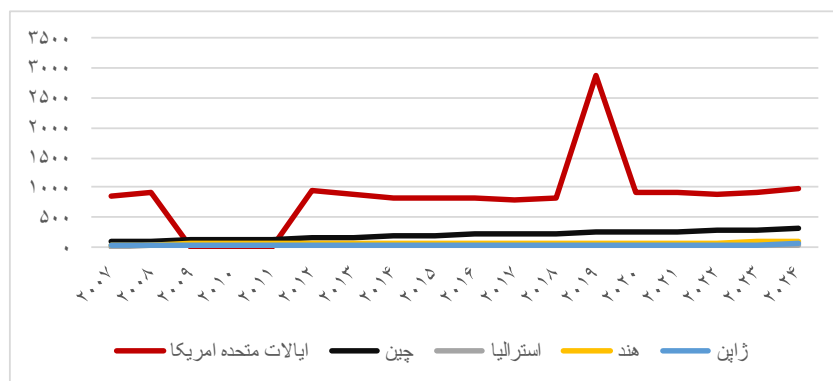
شکل ۳. رشد تولید ناخالص داخلی (۲۰۰۷-۲۰۲۴) بر اساس قیمت ثابت (میلیارد دلار آمریکا)

Source: (IMF, 2025)

همان‌طور که در شکل ۳ مشخص است شکاف در منابع اقتصادی که بر اساس تولید ناخالص داخلی اسمی اندازه‌گیری می‌شود، طی ۱۵ تا ۲۰ سال گذشته بین اعضای کواد و چین تغییر کرده است. در سال ۲۰۰۷، تولید ناخالص داخلی چین تقریباً یک‌چهارم ژاپن، یک‌هفتم آمریکا و یک‌دوازدهم کل تولید ناخالص داخلی دولت‌های عضو کواد بود. رشد سریع تولید ناخالص داخلی چین تا سال ۲۰۲۱ وضعیت منابع اقتصادی را تغییر داد. در سال ۲۰۲۴، اقتصاد چین تقریباً چهار برابر بزرگ‌تر از ژاپن بود و حدود ۸۰ درصد اقتصاد ایالات متحده و ۵۵ درصد کل تولید ناخالص داخلی کشورهای کواد را تشکیل می‌دهد. علاوه بر این، بر اساس تولید ناخالص داخلی بر پایهٔ برابری قدرت خرید، اقتصاد چین از چندین سال پیش از اقتصاد ایالات متحده بزرگ‌تر شده است. با این حال، بین سال‌های ۲۰۲۱ تا ۲۰۲۴، توازن اقتصادی تا حدودی به نفع دولت‌های عضو کواد تغییر یافته است؛ علت این امر رشد اقتصادی نسبتاً کند چین در کنار رشد نسبتاً بالای تولید ناخالص داخلی به‌ویژه در آمریکا و هند رخ داده است.

شکل ۴. کل هزینه‌های نظامی (۲۰۲۴-۲۰۰۷) بر اساس نرخ ثابت میلیارد دلار آمریکا

Source: (SIPRI, 2025)

همچنین تحولات مرتبط با هزینه‌های نظامی نیز روندی مشابه را دنبال کرده‌اند. پکن به‌طور چشمگیری بودجهٔ نظامی خود را افزایش داده و در مدرن‌سازی توانایی‌های نظامی نیز موفق بوده است. سرمایه‌گذاری‌های چین در بخش دفاعی از حدود یک‌دهم مجموع هزینه‌های نظامی دولت‌های عضو کواد در سال ۲۰۰۷، به حدود یک‌سوم در سال ۲۰۲۴ افزایش یافته است (SIPRI, 2025). توازن در سطح هزینه‌های نظامی نسبی، به‌ویژه میان چین از یک سو و ژاپن،

استرالیا و هند از سوی دیگر، تغییر کرده است. با این حال، تخصیص مستمر و گسترده منابع از سوی ایالات متحده به بخش دفاعی خود سبب شده است که فرایند همترازی چین با این کشور در زمینه هزینه‌های نظامی، به اندازه همگرایی در تولید ناخالص داخلی سریع نباشد. شایان ذکر است که تعهدات نظامی واشنگتن ماهیتی جهانی دارند، درحالی که تمرکز پکن معطوف به منطقه شرق آسیاست.

۲.۶. مجاورت جغرافیایی

دولت تهدیدکننده باید از نظر جغرافیایی نیز در نزدیکی نسبی به دولت/دولت‌های تهدیدشونده قرار داشته باشد. قدرت نظامی همواره یک مؤلفه جغرافیایی مهم داشته است؛ هرچه فاصله میان بازیگران کوتاه‌تر و زمین جغرافیایی بازتر باشد، لجستیک و دیگر عوامل بنیادی برای جنگ آسان‌تر خواهد بود. مرزهای طولانی زمینی نیز می‌توانند بر ادراک تهدید بالقوه تأثیرگذار باشند. همچنین اگر یک دولت درگیر مناقشات سرزمینی با دولت قدرتمند باشد، تمایل و نیاز آن کشور برای ایجاد موازنه افزایش می‌یابد (Snyder, 2007: 61).

شکل ۵. منطقه‌ی جغرافیایی هندو-پاسیفیک (اقیانوس هند و اقیانوس آرام)

Source: (Rai, 2018)

سرزمین اصلی ایالات متحده فاصله زیادی با چین دارد، اما این کشور دارای چندین قلمرو و پایگاه نظامی (پایگاه نظامی گوام و دیگوگارسیا) در منطقه ایندو-پاسیفیک است که قلمرو برخی از آنها در نزدیکی چین قرار دارد. برای مثال، تایوان به طور رسمی متحد آمریکا محسوب نمی‌شود، اما روابط دیرینه‌ای میان دو کشور برقرار است و امروزه به طور گسترده پذیرفته شده است که نیروهای مسلح آمریکا در صورت حمله چین به تایوان، از این جزیره دفاع خواهند کرد. همین موضوع، در سطحی پراهمیت‌تر، در مورد کره جنوبی، ژاپن و فیلیپین نیز صدق می‌کند. همچنین حمله ژاپن به پرل هاربر و جنگ متعاقب آن در این منطقه، در حافظه جمعی آمریکایی‌ها نقش بسته است (Green et al., 2017).

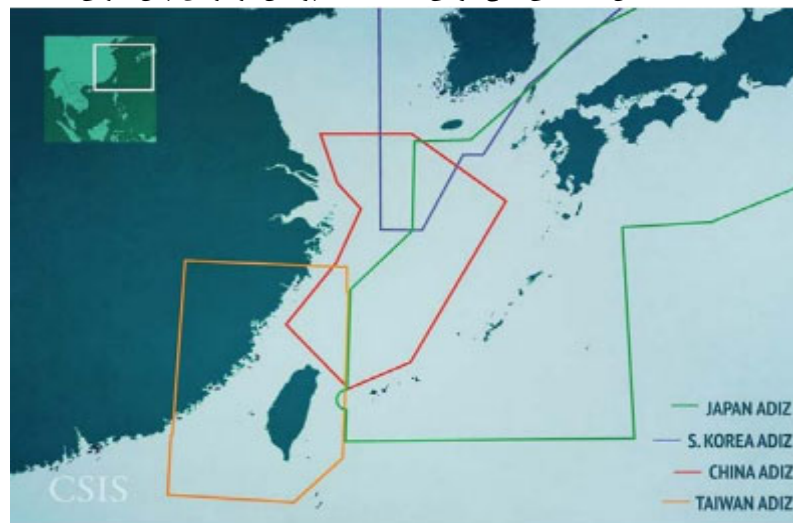
فاصله جغرافیایی میان چین و استرالیا نیز بالغ بر ۴,۰۰۰ کیلومتر برآورد می‌شود. این دو کشور هیچ‌گونه مناقشه یا اختلاف ارضی بر سر مرزهای سرزمینی با یکدیگر ندارند. با وجود این، مسیرهای کشتیرانی بین‌المللی که نواحی شمال شرقی اقیانوس هند را به اقیانوس آرام متصل می‌کنند، می‌توانند به عنوان بسترهایی بالقوه برای بروز تنش و اصطکاک میان دو کشور عمل کنند. در صورتی که چین اقدام به مسدودسازی این مسیرهای دریایی برای استرالیا کند یا برعکس استرالیا دسترسی چین به این مسیرها را محدود کند، این امر می‌تواند پیامدهایی بسیار جدی در ابعاد اقتصادی و امنیتی در پی داشته باشد (National Defence, 2023: 28).

با وجود نزدیکی جغرافیایی، ژاپن و چین به واسطه دریای چین شرقی از یکدیگر جدا شده‌اند؛ فاصله‌ای طبیعی که در طول تاریخ مانع سلطه مستقیم چین بر ژاپن بوده است. مجمع‌الجزایر ریوکیو، به‌ویژه جزایر مورد مناقشه سنکاکو/دیانویو، به عنوان کانون تنش‌های راهبردی میان دو کشور عمل می‌کند. علاوه بر این، مجاورت ژاپن با تایوان، آن را به بازیگری محوری در معادلات امنیتی پیرامون این جزیره تبدیل کرده است (Ministry of Foreign Affairs of Japan, 2023: 45). در مقابل، مرز ۳۵۰۰ کیلومتری میان هند و چین از مناقشه‌برانگیزترین خطوط مرزی جهان است که با وجود «خط کنترل واقعی»، همچنان محل درگیری و تنش است. درگیری مرگبار سال ۲۰۲۰ و گسترش نفوذ دریایی چین در اقیانوس هند، سطح رقابت امنیتی میان دو کشور را تشدید کرده است (Joshi, 2022). از منظر نظریه موازنه تهدید، نزدیکی جغرافیایی و تشدید رویارویی‌های مرزی، به ادراک تهدید بالاتر نزد ژاپن و هند در مقایسه با استرالیا شده منجر است. از این رو، این دو کشور انگیزه بیشتری برای مشارکت فعال و راهبردی در چارچوب اتحاد کواد دارند.

۳.۶. قدرت تهاجمی

بر اساس نظریهٔ والت، دولت‌هایی که از نظر جغرافیایی به یکدیگر نزدیک‌اند و منابع گسترده‌ای (قدرت کل) در اختیار دارند، تنها در صورتی تهدید تلقی می‌شوند که دارای توانمندی‌های نظامی تهاجمی نیز باشند. به‌طور مشخص، منظور توانایی تصرف سرزمین یا تهدید باورپذیر یک کشور همسایه به‌نحوی است که هزینهٔ آن برای کشور مهاجم قابل قبول باشد (Walt, 1987: 23). در سال‌های اخیر، استفاده از اصطلاح «قاطعیت»^۱ برای توصیف فعالیت‌های چین در منطقهٔ ایندو-پاسیفیک افزایش یافته است. این موضوع ممکن است نشان‌دهندهٔ تمایلات تهاجمی روزافزون چین در این منطقه باشد. یکی از نمونه‌های برجستهٔ این قاطعیت، فعالیت‌های «احیای زمین»^۲ توسط چین در جزایر اسپرانتلی در دریای جنوبی چین است؛ جزایری که چندین کشور از جمله چین، تایوان، ویتنام، فیلیپین، مالزی و برونئی مدعی مالکیت بر آن هستند. چین در اواخر سال ۲۰۱۳ به‌صورت یکجانبه پروژه‌های احیای زمین را در چندین نقطه از جزایر اسپرانتلی با هدف تقویت ادعاهای ارضی خود آغاز کرد. با مشاهدهٔ ساخت تأسیسات نظامی مانند باندهای فرودگاه و بنادر همراه با عملیات احیای زمین، این اقدامات یکجانبه چین موجب تشدید تنش در منطقه شد (Lockett, 2016).

شکل ۶. مناطق شناسایی دفاع هوایی (ADIZ) همپوشان در دریای چین شرقی

Source: (Green et al., 2017: 148)

1. Assertiveness
2. land reclamation

نمونه دیگری از این موضوع، اعلام یکجانبه «منطقه شناسایی دفاع هوایی»^۱ در دریای چین شرقی است. منطقه شناسایی دفاع هوایی به عنوان «ناحیه‌ای مشخص از حریم هوایی [...] که در آن شناسایی سریع و کنترل هواپیماها به منظور حفظ امنیت ملی الزامی است» تعریف می‌شود و به طور معمول فاقد نیروی الزام‌آور حقوقی است. چین در سال ۲۰۱۳ به صورت یکجانبه ایجاد منطقه شناسایی دفاع هوایی جدیدی را در دریای چین شرقی اعلام کرد. از آنجا که این منطقه تعیین شده شامل جزایر مورد مناقشه سنکاکو (دیائویو) می‌شود که در کنترل ژاپن هستند و تا حدودی با منطقه شناسایی کره جنوبی و تایوان همپوشانی دارد، احتمال بروز تنش و درگیری ناشی از فقدان درک متقابل و در نتیجه بی‌ثباتی در منطقه را افزایش می‌دهد؛ بنابراین، این اقدام موجب انتقادهای گسترده از سوی کشورهای همسایه و آمریکا شده است (Green et al., 2017: 148-149).

۴.۶. نیات تهاجمی

دشوارترین متغیر این است که آیا بازیگر بالقوه تهدیدکننده دارای نیات تهاجمی است یا خیر. همان‌طور که والت در نظریه موازنه تهدید خود تأکید کرده است «نیتهای تهاجمی» هستند که بیشترین اهمیت را دارند؛ از این رو، والت استدلال می‌کند که درک نیتهای نقش مهمی در شکل‌گیری برداشت یک دولت از تهدیدات دولت دیگر دارد. نیات تهاجمی می‌توانند به شکل‌های مختلفی مانند رفتارهای نظامی نظیر برگزاری مانورهای نظامی، استقرار نیروها و نفوذهای مرزی بروز پیدا کنند (Walt, 1987: 29). برای سنجش میزان ادراک تهدید از سوی دولت‌های عضو کواد، بررسی اسناد رسمی این کشورها ضروری است. برخی از این اسناد، مانند استراتژی امنیت ملی ایالات متحده یا کتاب سفید دفاعی استرالیا، سالانه منتشر نمی‌شوند؛ بنابراین، از اسنادی استفاده شده که در نزدیک‌ترین سال‌ها به دو رویداد مورد نظر انتشار یافته‌اند.

ایالات متحده به عنوان نخستین دولت عضو کواد، به طور دوره‌ای سندی با عنوان راهبرد امنیت ملی منتشر می‌کند که در آن نگرانی‌های اصلی امنیت ملی و نحوه مواجهه با آنها تشریح می‌شود. بر اساس راهبرد امنیت ملی سال ۲۰۰۶ واشنگتن دیدگاهی نسبتاً خوش‌بینانه به ظهور چین داشته است. همچنین دفعات اندک اشاره به چین در این سند نشان می‌دهد که در زمان ظهور نخستین کواد، اولویت امنیتی واشنگتن معطوف به چین نبوده است. در عوض، آنچه در این سند برجسته بود، وضعیت ناپایدار خاورمیانه و جنگ علیه تروریسم جهانی بود (National Security Strategy, 2006: 41).

1. Air Defence Identification Zone (ADIZ)

طی یک دهه اخیر تغییرات زیادی در محتوای استراتژی امنیت ملی آمریکا رخ داده است. استراتژی امنیت ملی سال ۲۰۱۷ که در دوران دولت ترامپ منتشر شد در مقایسه با استراتژی امنیت ملی سال ۲۰۰۶، «موضعی بسیار صریح و قاطع در مخالفت با چین» اتخاذ کرد. در این سند، واشنگتن چین را به تلاش برای تضعیف امنیت و رفاه آمریکا متهم و اعلام می‌کند که چین در پی به چالش کشیدن قدرت، نفوذ و منافع ایالات متحده است (National Security Strategy, 2017: 2). نگرانی واشنگتن در خصوص ظهور چین و افزایش قاطعیت آن، به روشنی در بیانیه زیر بیان شده است «اگرچه ایالات متحده همچنان خواهان همکاری با چین است، چین از مشوق‌ها و مجازات اقتصادی، عملیات نفوذ و تهدیدهای ضمنی نظامی استفاده می‌کند تا دیگر کشورها را به پیروی از دستور کار سیاسی و امنیتی خود وادارد. سرمایه‌گذاری‌های زیرساختی و راهبردهای تجاری چین در خدمت جاه‌طلبی‌های ژئوپلیتیکی آن قرار دارند. تلاش‌های چین برای ساخت و نظامی‌سازی تأسیسات در دریای جنوبی چین، جریان آزاد تجارت را به خطر می‌اندازد، حاکمیت سایر کشورها را تهدید و ثبات منطقه‌ای را تضعیف می‌کند» (National Security Strategy, 2017: 46). در مجموع، گزارش نه تنها به احیای زمین در دریای چین جنوبی اشاره کرده، بلکه انتقادهای شدیدی نیز به سرمایه‌گذاری‌های زیربنایی مطرح‌شده توسط چین در ابتکار کمربند-راه داشته است.

ژاپن که مهم‌ترین حامی کواد به‌شمار می‌رود، از زمان اولین پیشنهاد برای این چارچوب، درک تهدید بالایی نسبت به چین داشته است. گزارش وزارت دفاع ژاپن در سال ۲۰۰۷ فعالیت‌های متعدد نظامی چین و همچنین افزایش قدرت این کشور را برجسته کرده است. این سند با وجود اذعان به اینکه بسیاری از کشورهای منطقه آسیا-اقیانوسیه در پی رشد اقتصادی خود توانمندی‌های نظامی‌شان را ارتقا داده‌اند، نگرانی ویژه‌ای نسبت به چین ابراز کرده و سرعت تقویت نظامی این کشور و نیز فقدان شفافیت در این زمینه را مورد انتقاد قرار داده است (Japanese Ministry of Defense, 2007: 4-5). در خصوص فعالیت‌های نظامی چین، این گزارش به‌طور عمده به موضوع آنچه تهاجم دریایی چین در نزدیکی ژاپن عنوان شده بود، پرداخته است. باید اشاره کرد که توکیو نسبت به حضور نظامی پکن در سایر نقاط منطقه نیز هوشیار بوده است؛ به‌طوری‌که در این گزارش آمده است: «چین علاوه بر فعالیت در آب‌های ژاپن، در حال تقویت پایگاه‌های عملیاتی خود در جزایر اسپراتلی و پاراسل است؛ جزایری که بر سر مالکیت آنها با کشورهای عضو آسه‌آن اختلافات سرزمینی دارد. به‌نظر می‌رسد چین به منطقه دریای هند نیز علاقه‌مند است، منطقه‌ای که مسیر کشتیرانی برای انتقال نفت خام از خاورمیانه را فراهم می‌کند» (Japanese Ministry of Defense, 2007: 59). پس از گذشت یک دهه از فروپاشی نخستین گفت‌وگوی امنیتی چهارجانبه، توکیو در مواجهه با افزایش

توانمندی‌های نظامی چین و تشدید فعالیت‌های دریایی و هوایی این کشور در نزدیکی آب‌های ژاپن، هوشیارتر از گذشته شده است. در گزارش وزارت دفاع ژاپن در سال ۲۰۱۷، ضمن استقبال از مشارکت فعال چین در کمک‌های بشردوستانه و عملیات امداد و نجات در بلایای طبیعی، توکیو به‌صراحت برخی رفتارهای این کشور در منطقه را مورد انتقاد قرار داده است. در این گزارش آمده است «درحالی‌که چین شعار توسعه صلح‌آمیز را سر می‌دهد، این کشور، به‌ویژه در حوزه مسائل دریایی که منافع آن با سایر کشورها در تعارض است، به شیوه‌ای قاطعانه عمل می‌کند؛ از جمله تلاش برای تغییر وضعیت موجود از طریق اعمال زور بر پایه ادعاهایی که با نظم بین‌المللی موجود ناسازگارند» (Japanese Ministry of Defense, 2017: 85).

وزارت دفاع استرالیا نیز در سال ۲۰۰۹ یک سال پس از تصمیم این کشور برای خروج از کواد، سند رسمی دفاعی^۱ خود را منتشر کرد. در این سند، کانبرا دیدگاهی دوگانه به چین داشت؛ از یک سو اغلب به ظهور صلح‌آمیز چین امیدوار بود اما از سوی دیگر با تردید و سوءظن به آن می‌نگریست (Australian Department of Defence, 2009: 34). آخرین سند رسمی دفاعی استرالیا در سال ۲۰۱۶ منتشر شد. بر اساس سند دفاعی ۲۰۱۶، دو حادثه مهم در دریای چین شرقی و جنوبی، همراه با تداوم توسعه نظامی چین به تغییر در برداشت استرالیا از تهدید ناشی از چین منجر شده است. کانبرا در سراسر این سند، بارها نگرانی خود را نسبت به اقدامات تهاجمی چین در دریای چین جنوبی ابراز کرده و به‌طور خاص به فعالیت‌های چین در زمینه احیای اراضی در جزایر اسپراتلی اشاره کرده است. در این گزارش آمده است که «استرالیا در مناقشات ارضی مربوط به ادعاهای در دریای جنوبی چین طرف خاصی را انتخاب نمی‌کند، اما نگران است که فعالیت‌های احیای زمین و ساخت‌وساز توسط مدعیان، تنش‌ها را در منطقه افزایش دهد» (Australian Department of Defence, 2016: 58).

وزارت دفاع هند نیز هر سال گزارشی منتشر می‌کند که در آن محیط امنیتی هند و سیاست‌های دفاعی آن بررسی می‌شود. مشابه واشنگتن و کانبرا، دهلی‌نو نیز در زمان نخستین تلاش برای شکل‌گیری کواد، دیدگاهی نسبتاً خوش‌بینانه نسبت به پکن داشت؛ با اینکه در آن زمان اختلافات مرزی در مناطق آکسای چین^۲ و آرن‌چال پرادش^۳ همچنان ادامه داشت. دهلی‌نو گزارش سالانه ۲۰۰۶-۲۰۰۷، چین را شریکی مهم در حوزه‌های امنیتی و اقتصادی توصیف کرده بود؛ هرچند افزایش قدرت چین به‌عنوان عاملی نگران‌کننده مطرح شده بود. در این گزارش آمده بود که وضعیت در امتداد مرز هند و چین همچنان صلح‌آمیز باقی مانده است و با وجود برداشت‌های متفاوت درباره مسائل سرزمینی، این وضعیت صلح‌آمیز ادامه خواهد داشت. با این

1. Defence White Paper

2. Aksai Chin

3. Arunachal Pradesh

حال، در ادامه بیان شده است که «نوسازی نظامی چین، با رشد دورقمی مستمر در بودجه دفاعی این کشور برای بیش از یک دهه، ارتقای مداوم توان هسته‌ای و موشکی، توسعه زیرساخت‌ها در مناطق مرزی هند-چین و همچنین گسترش روابط دفاعی آن با برخی از همسایگان هند، همچنان به‌طور دقیق زیر نظر گرفته می‌شود» (Indian Ministry of Defence, 2007: 6). گزارش سالانه ۲۰۱۶-۲۰۱۷ هند که در همان سال برگزاری نخستین نشست احیاشده‌ی کواد منتشر شد، بازتاب‌دهنده نگرانی فزاینده دهلی‌نو نسبت به پکن بود. هند بیش از پیش نگران نوسازی نظامی چین شد؛ نوسازی‌ای که بر تقویت توانمندی‌های هوایی و دریایی متمرکز بود (Indian Ministry of Defence, 2017: 4). از نظر وضعیت مرزی میان هند و چین، در این گزارش آمده است که مواردی از ورود گشت‌های مرزی چین به خاک هند گزارش شده‌اند؛ هرچند این حوادث از طریق گفت‌وگوهای دیپلماتیک به‌صورت مسالمت‌آمیز حل‌وفصل شده‌اند. این موضوع نشان می‌دهد که در مقایسه با زمان انتشار گزارش سالانه ۲۰۰۶-۲۰۰۷، فعالیت‌ها در امتداد مرزهای هند و چین افزایش یافته است و این امر تا حدی در تغییر برداشت هند از تهدید چین مؤثر بوده است (Indian Ministry of Defence, 2017: 2). همانند سه کشور دیگر عضو کواد، دهلی‌نو نیز به‌طور فزاینده‌ای چین را تهدیدی برای امنیت ملی خود تلقی می‌کند. به‌طور کلی با توجه به یافته‌های پژوهش و تبیین نظری آن بر پایه موازنه تهدید، آینده اتحاد کواد را باید در چارچوب پویش‌های مستمر ژئوپلیتیکی در منطقه هندو-پاسیفیک و تحولات نظام بین‌الملل ارزیابی کرد. ماهیت انعطاف‌پذیر، غیررسمی و مبتنی بر درک مشترک از تهدید، کواد را به الگویی خاص از اتحادهای معاصر تبدیل کرده است که آینده آن به میزان زیادی به تداوم یا تغییر متغیرهای مؤثر بر ادراک تهدید اعضا از چین وابسته خواهد بود. در افق میان‌مدت، در صورتی که ادراک تهدید از چین میان اعضای کواد همچنان تداوم یابد یا تشدید شود، می‌توان انتظار داشت این اتحاد به سمت نهادسازی بیشتر و تقویت همکاری‌های ساختاری حرکت کند. از جمله نشانه‌های چنین روندی می‌توان به افزایش مانورهای نظامی مشترک، هماهنگی اطلاعاتی، توسعه زنجیره تأمین منطقه‌ای و حتی شکل‌گیری نهادهای مشورتی نیمه‌رسمی اشاره کرد. در این چارچوب، کواد می‌تواند از یک سازوکار گفت‌وگو به یک اتحاد بازدارنده شبه‌رسمی تبدیل شود که کارکردهای دفاعی و دیپلماتیک گسترده‌تری ایفا می‌کند. با این حال، چنین آینده‌ای قطعی نیست. استمرار همگرایی کواد مستلزم تداوم درک همسو از تهدید چین میان اعضاست؛ موضوعی که به‌شدت تحت تأثیر سیاست داخلی، تغییر دولت‌ها و ملاحظات اقتصادی کشورهای عضو قرار دارد. برای مثال، هند برخلاف سایر اعضای کواد، روابط پیچیده و چندلایه با چین دارد و در برخی موارد، از ورود به تعهدات امنیتی الزام‌آور در قبال آمریکا یا ژاپن پرهیز می‌کند. همچنین استرالیا در دوره‌های خاصی، بسته به دولت حاکم،

مواضع متغیری نسبت به سیاست‌های چین و الزامات اتحاد با آمریکا داشته است. این عوامل می‌توانند در آینده به شکاف‌های درونی در اتحاد منجر شده و مانع از تقویت انسجام راهبردی کواد شوند.

از منظر دیگر، سیاست‌های آینده چین نیز نقش تعیین‌کننده‌ای در چشم‌انداز کواد دارد. اگر پکن بتواند از طریق تنش‌زدایی منطقه‌ای، توسعه روابط اقتصادی و اصلاح گفت‌وگو امنیتی خود، تهدید ادراک‌شده را در میان اعضای کواد کاهش دهد، ممکن است برخی اعضا تمایل کمتری به ادامه همکاری در قالب کواد نشان دهند. به‌ویژه اگر کواد در ادراک عمومی یا رسمی به‌عنوان ائتلافی صرفاً ضدچینی تثبیت شود، مشروعیت آن در برخی کشورها همانند استرالیا و هند به چالش کشیده خواهد شد. در عین حال، احتمال گسترش اعضای کواد یا ایجاد ترتیبات مکمل نیز وجود دارد. کشورهایی مانند کره جنوبی، فیلیپین یا حتی انگلستان، به‌دلیل نگرانی‌های مشترک امنیتی و اقتصادی، می‌توانند در آینده در قالب «کواد پلاس» به همکاری‌های چندجانبه بپیوندند. البته ورود اعضای جدید، در عین تقویت ظرفیت اتحاد، ممکن است بر انسجام و کارایی آن نیز تأثیر منفی بگذارد، مگر آنکه سازوکارهای تصمیم‌گیری و هماهنگی به‌طور موازی نهادینه شوند. از منظر نظری، بر اساس مدل موازنه تهدید، تغییر در یکی از چهار متغیر کلیدی والت (قدرت کل، مجاورت جغرافیایی، توان تهاجمی یا نیت تهاجمی چین) می‌تواند الگوی اتحاد را تحت تأثیر قرار دهد. برای مثال، اگر چین از رویکرد توسعه‌طلبانه در دریای چین جنوبی عقب‌نشینی کند یا سطح مداخله نظامی خود را کاهش دهد، ممکن است شاخص نیت تهاجمی آن در نزد اعضای کواد کاهش یابد و در نتیجه، شدت اتحاد نیز کم شود. برعکس، تشدید تنش در تایوان یا افزایش استقرار نظامی چین در ایندو-پاسیفیک می‌تواند به تثبیت و گسترش اتحاد کواد منجر شود.

در مجموع، آینده اتحاد کواد را باید در قالب سناریوهای متعددی در نظر گرفت که تابعی از دینامیک‌های ادراک تهدید، تحولات قدرت در نظام بین‌الملل و تصمیم‌گیری راهبردی اعضای آن است. اگرچه کواد در شرایط کنونی، ابزار اصلی مهار چین به‌شمار می‌رود، بقا و تحول آن در گرو تداوم همگرایی ادراکی، انسجام سیاسی و هماهنگی عملیاتی اعضای آن خواهد بود.

۷. نتیجه

در نظام بین‌الملل معاصر که رقابت قدرت‌های بزرگ بار دیگر به‌عنوان مؤلفه‌ای بنیادین در تعیین ساختار نظم جهانی مطرح شده است، اتحادها نقش محوری در شکل‌دهی به توازن قدرت و مدیریت تهدیدات ایفا می‌کنند. اتحادهای امنیتی ایالات متحده که پیشتر اغلب در قالب سازوکارهای دوجانبه با کشورهای شرق آسیا شکل گرفته بودند، در پی تحولات ژئوپلیتیکی

ناشی از ظهور چین و بازتعریف اولویت‌های استراتژیک واشنگتن، دچار تحول مفهومی و کارکردی شده‌اند. در این میان، اتحاد کواد به‌عنوان نمونه‌ای از اتحادهای غیررسمی، سیال و نوظهور، پاسخی تطبیقی به تغییر در ادراک تهدید از سوی قدرتی در حال خیزش یعنی چین محسوب می‌شود.

این مقاله با بهره‌گیری از نظریه موازنه تهدید استفن والت، نشان داد که شکل‌گیری و احیای کواد را نمی‌توان صرفاً بر اساس برتری مادی چین تحلیل کرد، بلکه باید آن را محصول ادراک مشترک اعضا از تهدیدی چندبعدی دانست که در قالب چهار مؤلفه قدرت کل، مجاورت جغرافیایی، توان تهاجمی و نیت تهاجمی چین بازنمایی می‌شود. کواد، در چنین بستری، به‌مثابه ابزار راهبردی برای پاسخ هماهنگ به این ادراک تهدید، شکل گرفته و تقویت شده است. تحلیل مقاله همچنین نشان داد که ائتلاف‌های چندجانبه نظیر کواد، مکمل اما نه جایگزین اتحادهای دوجانبه سنتی آمریکا هستند. در واقع، واشنگتن تلاش دارد ضمن حفظ ساختارهای دوجانبه قدیمی (با ژاپن، کره جنوبی و فیلیپین)، از طریق چارچوب‌های نوین چندجانبه، دامنه اثرگذاری راهبردی خود در ایندو-پاسیفیک را توسعه دهد. کواد از این منظر، بخشی از راهبرد کلان ایالات متحده در انتقال تمرکز ژئوپلیتیکی خود از حوزه آتلانتیک به ایندو-پاسیفیک و مهار بلندمدت چین است. با این حال، تداوم و انسجام اتحاد کواد با چالش‌های متعددی مواجه است. اختلاف در سطح و نوع ادراک تهدید، منافع ملی متفاوت، وابستگی‌های اقتصادی به چین و رویکردهای متنوع نسبت به همکاری‌های امنیتی، همگی عواملی‌اند که می‌توانند موجب شکنندگی در پویایی همگرایانه کواد شوند. برای مثال، هند نسبت به دیگر اعضا، رویکردی محتاطانه‌تر نسبت به تعهدات امنیتی چندجانبه دارد و استرالیا نیز وابستگی‌های اقتصادی معناداری به چین دارد که در سیاست خارجی آن بازتاب می‌یابد.

در چشم‌انداز پیش‌رو، کواد اگرچه شباهتی نهادی یا پیمانی با ناتو ندارد، در مسیر تقویت همکاری‌های عملیاتی، هماهنگی‌های دیپلماتیک و امنیتی و ظرفیت‌سازی نهادی برای مقابله با چالش‌های مشترک گام برمی‌دارد. استمرار این روند، مشروط به پویای آینده روابط چین و آمریکا و همچنین توانایی اعضای کواد در مدیریت اختلافات درونی و نهادینه‌سازی همکاری‌هاست. در جمع‌بندی می‌توان گفت، کواد نه‌تنها نماد گذار از اتحادهای سنتی به اتحادهای منعطف و غیررسمی در نظم نوین بین‌الملل است، بلکه بازتابی از الگوی جدید ادراک تهدید در نظام چندقطبی در حال تکوین نیز محسوب می‌شود. نقش این اتحاد در تثبیت یا برهم زدن موازنه قدرت در ایندو-پاسیفیک، بستگی مستقیمی به پایداری ادراک تهدید از چین و راهبردهای تطبیقی اعضای آن در مواجهه با این تهدید دارد.

تعارض منافع

نویسندگان اعلام می‌کنند که تعارض منافع وجود ندارد و تمام مسائل اخلاق در پژوهش را که شامل پرهیز از سرقت ادبی، انتشار و یا ارسال بیش از یک‌بار مقاله، تکرار پژوهش‌های دیگران، داده‌سازی یا جعل داده‌ها، منبع‌سازی و جعل منابع، رضایت ناآگاهانه سوژه یا پژوهش‌شوندگان می‌باشد، رعایت کرده‌اند.

سیاسگزاری

نویسندگان مراتب سیاسگزاری خود را از دانشکده حقوق و علوم سیاسی دانشگاه تهران (فصلنامه سیاست) به‌سبب فراهم کردن شرایط انتشار مقاله اعلام می‌دارند.

References

- Heldman, C. (2024). From Hub & Spoke to Spiderweb: The Evolution of the Indo-Pacific Alliance Architecture. 30 September. alexanderhamiltonsociety.org/security-strategy/issue-four/from-hub-spoke-to-spiderweb-the-evolution-of-the-indo-pacific-alliance-architecture.
- United States. Department of Defense. (2018). Military and Security Developments Involving the People's Republic of China: A Report to Congress Pursuant to the National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2000. Office of the Secretary of Defense.
- Abe, S. (2016). Address at the Opening Session of the Sixth Tokyo International Conference on African Development. In Speech at TICAD VI Conference, Nairobi, Kenya.
- House, W. (2017). National Security Strategy of the United States of America. December 2017. Washington, DC: White House Office.
- Fund, I. M. (2025). "GDP, current prices. World Economic Outlook. URL: <https://www.imf.org/external/datamapper/NGDPD@WEO/OEMDC/ADVEC/WEOWORLD>.
- Abe, S. (2012). Asia's democratic security diamond. Project Syndicate, 27 December.
- Australian Department of Defence. (2009). "Defence White Paper 2009" (Last access: 9 April).
- Australian Department of Defence. (2016). "Defence White Paper 2016" (Last access: 9 April 2019).
- Cha, V. D. (2018). Powerplay: the origins of the american alliance system in Asia (Vol. 151). Princeton University Press.

- Green, M., Hicks, K., Cooper, Z., Schaus, J., & Douglas, J. (2017). Counter-coercion series: East China Sea air defense identification zone. Center for Strategic and International Studies, 13.
- Harold, S., Madan, T., & Sambhi, N. (2020). US-Japan Alliance Conference: Regional Perspectives on the Quadrilateral Dialogue and the Free and Open Indo-Pacific. RAND.
- Indian Ministry of Defence. (2007). "Annual Report 2006-2007" (Last access: 18 May 2019).
- Indian Ministry of Defence. (2017). "Annual Report 2016-2017" (Last access: 9 April 2019).
- Japanese Ministry of Defense. (2017). "Defense of Japan 2017" (Last access: 9 April 2019).
- Japanese Ministry of Foreign Affairs (JMFA). (2007). "Diplomatic Bluebook 2007" (Last access: 18 May 2019).
- Joshi, M. (2022). Understanding the India-China Border: The Enduring Threat of War in High Himalaya. Oxford University Press.
- Kratiuk, B. (2023). Strategic alliances and alignments in the Indo-Pacific. In Handbook of Indo-Pacific Studies (pp. 248-266). Routledge India.
- Lockett, H. (2016). "Timeline: South China Sea Dispute", Financial Times, 12 July. <https://www.ft.com/content/aa32a224-480e-11e6-8d68-72e9211e86ab>
- Markowski, S., & Wylie, R. (2019). Alliances in Flux: Sovereignty and Security in a Changing World. The political economy of defence, 123-47.
- Medcalf, R. (2020). Indo-pacific Empire: China, America and the contest for the world's pivotal region. Manchester University Press.
- Ministry of Foreign Affairs of Japan. (2023). Diplomatic Bluebook. Tokyo: Ministry of Foreign Affairs of Japan.
- Przystup, J. J. (2021). Visions of order in the indo-pacific: Strengthening alliance-based security cooperation. In Hudson Institute. <https://futureworldfoundation.org/Content/Article.aspx?ArticleID=26582>.
- National Defence. (2023). Defence Strategic Review. Canberra: Australian Government.
- Rai, A. (2018). Quadrilateral Security Dialogue 2 (Quad 2.0)—a credible strategic construct or mere "foam in the ocean"? Maritime Affairs: Journal of the National Maritime Foundation of India, 14(2), 138-148.

- Satake, T., & Hemmings, J. (2018). Japan–Australia security cooperation in the bilateral and multilateral contexts. *International Affairs*, 94(4), 815-834.
- SIPRI. (2025). SIPRI Military Expenditure Database. Available at: <https://milex.sipri.org/sipri>.
- Smith, J. M. (2018). Asia's quest for balance: China's rise and balancing in the Indo-Pacific. (No Title).
- Snyder, G. H. (2007). Alliance politics. Cornell University Press.
- US Department of Defense. (1992). A Strategic Framework for the Asian Pacific Rim: Report to Congress 1992.
- US Department of Defense. (2019). Indo-Pacific strategy report: Preparedness, partnerships, and promoting a networked region. Indo-Pacific Strategy Report: Preparedness, Partnerships, and Promoting A Networked Region.
- Vasudewa, A. (2020). US–China Strategic Competition and Washington's Conception of Quad Plus. *Journal of Indo-Pacific Affairs*, 3(5), 28-43.
- Walt, S. M. (1987). The origins of alliances. Ithaca, NY: Cornell University Press.
- Walt, S. M. (1997). Why alliances endure or collapse. *Survival*, 39(1), 156-179.
- White House. (2022a). Indo-pacific strategy of the United States. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2022a/02/U.S.-Indo-Pacific-Strategy.pdf>.
- Wilkins, T. S. (2012). Alignment, not 'alliance'—the shifting paradigm of international security cooperation: toward a conceptual taxonomy of alignment. *Review of International Studies*, 38(1), 53-76.
- Zhongming, Z., & Wei, L. (2020). The quad is poised to become openly anti-china soon.

COPYRIGHTS

©2023 by the University of Tehran. Published by the University of Tehran Press. This article is an open-access article distributed under the terms and conditions of the Creative Commons Attribution 4.0 International (CC BY 4.0) <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

